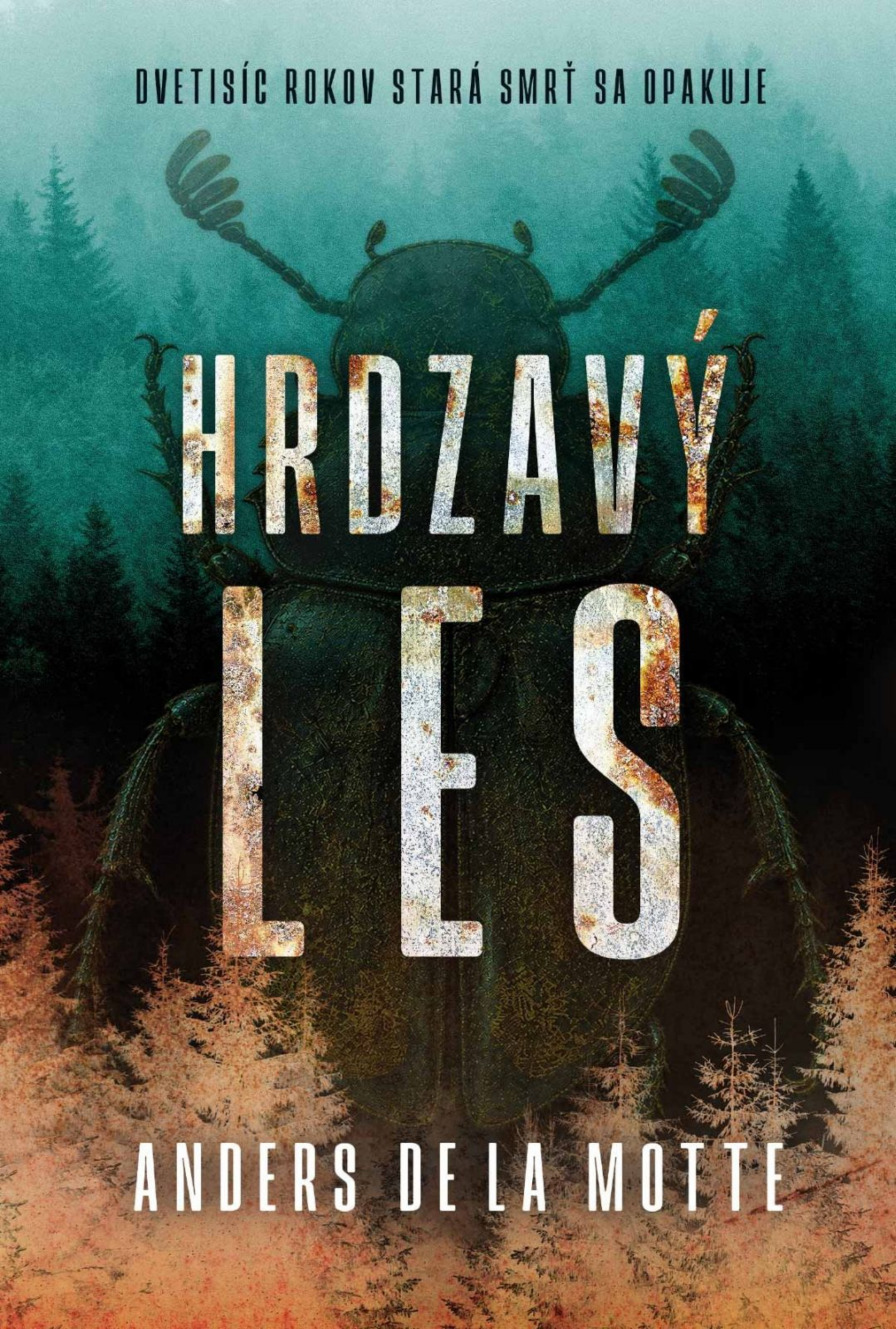

DVĚTISÍC ROKOV STARÁ SMŘŤ SA OPAKUJE

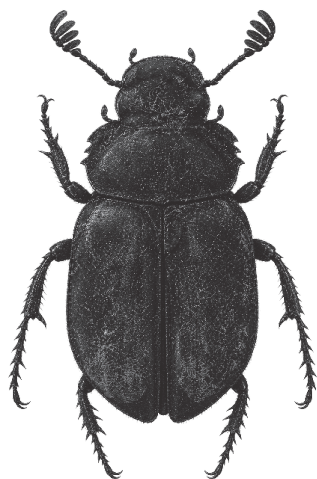

HRDZAVÝ LES

ANDERS DE LA MOTTE

HRDZAVÝ LES

ANDERS DE LA MOTTE

Preložil Jozef Zelizňák

Anders de la Motte

ROSTSKOGEN

Copyright © Anders de la Motte 2024

Published by agreement with Salomonsson Agency

All rights reserved

Cover Design © Chelsea McGuckin, Leoš Dóra

Cover photographs © Shutterstock and Getty Images

Translation © Jozef Zelizňák, 2026

Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2026

ISBN 978-80-8311-054-0

Jeseň 1973

Dvaja robotníci odstavili traktor medzi smreký. Nezhasli motor, aby reflektory rozohnali hustú tmú.

Muži potichu hundrali. Preklínali dážď a vietor, tvrdú pôdu odolávajúcu rýľom. No najväčšmi preklínali Sigurda Offerlunda, ktorý ich sem vyhnal od večere v teplých barakoch na statku.

Neodvážili sa však sťažovať nahlas.

Sigurd Offerlund bol tvrdý chlap, stačilo jedno neopatrné slovo, aby sa rozhneval.

A vyhodenie z práce nebolo v tejto divočine zďaleka ten najhorší trest.

Ak sa tam vyberiete, majte sa na pozore, hovorí stará riekanka.

Na statku sa šepkali príbehy o ľuďoch, ktorí sa pohádali so Sigurdom a zmizli bez stopy.

Preto teraz len mlčky poslúchali rozkazy. Otročili s rýľmi a lopatami v jame, hoci sezóna ťažby sa už skončila.

V tomto ročnom období zvyčajne pracovali v obrovskej stodole, ktorá bola síce tmavá a vlhká, ale aspoň poskytovala úkryt pred nepriaznivým počasím. Dnes sa však stará rezačka na rašelinu opäť pokazila. V poslednom čase sa to stávalo čoraz častejšie. Akoby sa tiež už chystala na odpočinok.

Sigurd však nepatril k ľuďom, ktorí akceptujú takéto výstrahy. Obvinil robotníkov, že úmyselne poškodzujú stroj, aby mohli leňošiť. Vyhnal ich do zimy a prinútil ich zliezť do jamy. Nie preto, lebo musel, ale preto, lebo mohol.

Pretože Sigurdovi Offerlundovi sa neodvráva.

Jeden z robotníkov narazil rýľom na niečo tvrdé. Kameňov tu bolo málo, a tak vytiahol z plášťa baterku, aby to skontroloval.

V rašeline na dne jamy sa čosi zalesklo. Oblé tvary nepatria do močiarov. Muži spoločnými silami uvoľnili blok, potom opäť zažali baterku.

Svetlo odhalilo obrysy tváre.

Muži v šoku odhodili lopaty a drali sa von z jamy. Vymieňali si nervózne pohľady, dážď im stekal po bledých tvárach.

V lese niečo vykopali, to bolo jasné.

Lenže nie jedno zo Sigurdových temných tajomstiev. Toto bolo niečo iné, niečo staré, nemali to rušiť. Jeden z mužov, hoci neveriaci, sa prežehnal.

„Zahádzeme tú jamu?“ spýtal sa. „A presunieme sa radšej tam?“

Kývol do tmy.

Druhý muž prikývol a už siahol po lopate, keď zavýjanie vetra prehlušil nahneváný hlas.

„Čo tam postávate, lenivci?!“

Sigurd Offerlund prišiel aj so synmi Ragnarom a Arvidom, všetci oblečení v dlhých plášťoch, s baterkami v rukách. Nepriateľsky na nich gánili.

Jeden z robotníkov mávol do jamy.

„Niečo sme našli. Asi mŕtvolu. Ležala tam už dlho.“

„Strašne dlho,“ zapojil sa druhý.

„Kurva! Chcem ju vidieť!“

Starší syn Ragnar vrtko skočil do jamy. Len nedávno dosiahol plnoletosť, ale už dorástol otca. Zdedil aj jeho ľstivosť.

Topánky čvachtali v mokrej hline, kým Ragnar skúmal nález baterkou. Dážď kreslil vo svetle dlhé čiary.

„Je to žena,“ povedal. „Ešte má pokožku aj vlasy. Povedal by som, že má dosť staré šaty.“

Mladší syn Arvid si odkašľal. Nenahovoril toho toľko ako jeho brat a nemal takú bystrú myseľ, ale už ako chlapec vyžaroval čosi nepríjemné.

„Mohla by to byť mŕtvola z močiara,“ zamyslel sa. „V škole nám

premietali diapozitívy z Dánska. Močiar uchová telo aj s vlasmi, pokožkou a so všetkým ostatným.“

„Áno, počul som o nich,“ prikývol jeho otec. „Dá sa na tom zarábať?“

Arvid mykol plecom.

„Dáni ich vystavujú v múzeách. Ľudia platia vstupné, aby si ich pozreli.“

„Vstupné, hovoríš...“

Sigurd niekoľkokrát mľaskol jazykom, akoby premýšľal.

„Počúvajte,“ oslovil robotníkov. „Vykopte ju. Ale opatrne. Žiadne rýle, nech ju nepoškodíte.“

Muži zliezli späť do jamy a čupli si k hlave. Naozaj patrila žene. Pokožka na tvári jej sčernela, ale rysy zostávali zreteľné. Oči mala zatvorené, akoby spala.

„No tak, na čo čakáte?“ zakričal Sigurd z okraja jamy. „Vykopte aj zvyšok tela.“

Dvaja muži začali opatrne hrabať rukami. Odstraňovali hrudy hliny, aby odkryli ženino telo.

Bola malá, oblečená v sivom, s kovovou sponou na hrudi. Lenže pozornosť mužov neupútal symbol na sponě.

„Vidíš to?“ Jeden z mužov kývol na krk dievčaťa, cez ktorý sa od ucha k uchu tiahla hlboká rezná rana. „Podľa teba rýľ?“

Druhý muž zavrtil hlavou.

„Nie. Tak hlboko som určite nekopal. Niekoľko ju podrezal. A pozri tu.“

Žena mala sčerneté ruky skrížené na hrudi. Na jednej jej chýbal prst. Spomedzi dlaní trčal nejaký predmet. Koniec dreveného kolíka zapichnutého do ženinej hrude.

Muži sa na seba znepokojene pozreli.

„Na čo čakáte, idioti?“ zasyčal Sigurd. „Zdvihnite ju.“

Jeden z robotníkov sa obrátil na svojho zamestnávateľa a nabral odvahu.

„Kolíkom ju pribili k močaristej pôde, aby sa nevrátila medzi živých,“ skúsil potichu. „Najrozumnejšie bude nechať ju tam, kde je.“

„Ty ju tam chceš nechať?“ vybuchol Sigurd. „Kurva, vieš, akú má hodnotu?“

„Áno, ale...“ Robotníci sa na seba pozreli. „Človek nemá budiť lesných duchov. Môže to byť nebezpečné.“

Sigurd zavrčal tak hlasno, že ho bolo počuť aj vo vetre a v daždi.

„Poserovia! Uhnite!“

Zliezol do jamy, kľakol si k telu ženy a ohmatal drevený kolík.

„Pomôžte mi, chlapci,“ obrátil sa na svojich synov. „Ja potiahnem za kolík a vy jej zdvihnete plecía. Opatrne, aby sa nám nezlomila, počujete?“

Sigurd chytil kolík do rúk.

„Tak poďme. Raz, dva, tri!“

Z celej sily potiahol, jeho synovia zdvihli telo zo zeme. Ozvalo sa slabé vízvanie, ale kolík sa ani nepohol.

„Skúsme to znova,“ zamračil sa Sigurd. „Raz, dva, tri...“

Sigurd si zotrel z čela dážď a pot. Červená tvár mu opuchla.

Vtedy sa spustil lejak, ktorý vietor zmenil na masu šľahajúcej vody. Akoby sa aj príroda snažila brániť. Robotníci si opäť vymenili pohľady a jeden z nich si potichu trikrát odplul ponad plece, aby odohnal nešťastie, ako ho to naučila babka.

„Do toho, chlapci. Nemáme celú noc.“

Sigurd Offerlund to skúsil tretíkrát. Zaprel sa oboma mocnými nohami po stranách tela útlej ženy a zo všetkých síl potiahol drevenú tyč, kým sa jeho synovia opäť pokúšali zdvihnúť hornú časť tela mŕtvoly.

„Už ide...“

Tyč sa náhle uvoľnila, Sigurd spadol horeznačky do kaluže a blata na dne jamy.

Obaja robotníci podišli pár krokov, aby lepšie videli. Ragnar a Arvid podvihli ženu o kúsok a vyzeralo to, akoby ju držali v náručí.

Na chvíľu zavládlo ticho, všetci hľadeli na mŕtvolu z močiara. Výraz jej stuhnutej tváre bol pokojný, priam krásny.

Keď však dážď zmyl špinu a blato, na jej tvári vyniklo ešte čosi.

„Bože dobrý,“ zamrmľal jeden z robotníkov.

Až vtedy si všimol Sigurda Offerlunda. Ležal na chrbte s modrou tvárou, otvorenými ústami a prázdny, neprítomným pohľadom.

Sigurd si tlačil ruky na hrud', akoby sa inštinktívne snažil potlačiť náhlu bolesť. Stále zvieral drevený kolík.

„Otec!“ zareval Ragnar a v lejaku skočil k Sigurdovi. Arvid ďalej sedel s mŕtvym telom v náručí a snažil sa pochopiť, čo sa stalo.

No obaja robotníci to už vedeli. Civeri na svojho mŕtveho zamestnávateľa, potom si vymenili pohľady. Napokon upreli zrak na mŕtvolu, ktorá sa teraz leskla od dažďa.

A obaja sa takmer súčasne prežehnali.

Ešte mnoho rokov potom, vždy, keď rozprávali príbeh o objavení Sivého dievčaťa, by vedeli odprisahať, že sa usmievalo.